

ZGODNJA DANICA.

KATOLIŠK CERKVEN LIST.

„Danica“ izhaja vsak petek na celi poli in velja po posti za celo leto 4 gl. 20 kr., za pol leta 2 gl. 20 kr., za četrlet 1 gl. 20 kr. V tiskarnici sprejemana za celo leto 3 gl. 60 kr., za pol leta 1 gl. 80 kr., za 1/4 leta 90 kr., ako zadene na ta dan praznik, izide „Danica“ dan poprej.

Tečaj XLVI.

V Ljubljani, 11. vel. serpana 1893.

List 32.

Letno poročilo ljubljanske bratovščine za vedno češčenje presv. Rešnj. Telesa in za opravo ubožnih cerkev.

Živa vera v pričujočnost Jezusa Kristusa v najsvetejšem Zakramentu Rešnjega Telesa in goreča želja dostojno lepšati oltarje, na katerih Bog in Zveličar v podobi kruha kraljuje, in cerkve, v katerih milostljivo prebiva, zlasti tam, kjer znana revščina to ovira, to je bil povod, da se je tudi pri nas vstanovila bratovščina za vedno češčenje presv. Rešnj. Telesa in za opravo ubožnih cerkev. In to prizadevanje je bilo Bogu prijetno in dopadljivo, ker očitno je blagoslovil našo bratovščino. Malo je bilo pobožnih duš, ki so ji leta 1859 tako rekoč temelj postavile, in sedaj je zapisanih vanjo že čez 55.000 udov, ki z združeno molitvijo neprenehoma časté presv. Rešnj. Telo. Z neznatnimi sredstvi, toda v zaupanju v Božjo pomoč je naša bratovščina začela svoje delovanje v prid ubožnim cerkvam, in sedaj ima po gorečnosti mnogoštevilnih udov vsako leto obilne svote na razpolaganje.

Od lanske velike noči je bratovščini zopet pristopilo 2912 novih udov. Bratovska služba božja se je vsaki mesec redno obhajala, in pridno obiskovala, za kar gre posebna hvala čč. oo. jezuitom ljubljanskim, ki so s svojimi spodbudnimi govori veliko pripomogli, da so se serca poslušavcev še bolj ogrela za bratovske namene. Milih darov za opravo ubožnih cerkev je prejela bratovščina v preteklem letu 6685 gld. 72 kr., kateri so se skerbno obrnili za napravo cerkvenih paramentov. Ker so se pa bratovski dohodki v preteklem letu pomnožili, je bilo mogoče omisliti dragocenih, z zlatom vtkanih velumov,

in pri vseh mašnih in večerniških plaščih porabiti zlate obrobe (porte), da bi se v tem oziru bolje vstreglo želji vernikov. Napravilo se je pa 62 mašnih plaščev, 10 pluvijalov, 15 velumov, 1 antependij, 22 oltarnih blazinic, 44 stol za razne potrebe, 20 obhajilnih burz, 50 mašnih srajc, 100 humeralov, 50 cingulov, 50 koretljev, 100 korporalov, 100 pál, 200 rutic za kelih (purifikatorjev) in 150 rutic za lavabo. Vsi ti prelepi, po cerkvenih pravilih izdelani paramenti so bili 23., 24. in 25. julija v navadnih prostorih uršulinskega samostana, katere čč. gg. uršulinke bratovščini vsako leto blagovoljno prepuščajo, očitno na ogled postavljeni, in so se potem ubožnim cerkvam razpošiljali, katerih je bilo z ozirom na poslano prošnje 147 obdarjenih.

Vsem udom in dobrotnikom bratovščine, kateri so z molitvijo, darovi ali delom bratovske namene podpirali, zlasti preblagim družbenicam, katere so tudi letos s tolikim darežljivim trudom priredovale in oskerbovale razstavo in razpošiljanje bratovskih daril, izrekamo priserčno zahvalo. Spominjali se jih bomo pri daritvi bratovskih maš in terdno upamo, da Gospod v presv. Zakramentu, ki vsako tudi nar manjše dobro delo obilno poplačuie, ne bode preziral naših prošenj za njih časni in večni blagor.

Konečno pridenemo še zapisnik cerkev, katere so bile letos od bratovščine obdarovane. Prejela je namreč:

Župna cerkev sv. Petra v Ljubljani: 1 bel mašni plašč, 1 velum.

2. Cerkev čč. oo. jezuitov v Ljubljani: 1 vijoličen mašni plašč, 1 belo štolo.

3. Alojzevišče v Ljubljani: 3 albe, 6 humeralov, 3 cingule.

4. Brezovec pri Ljubljani: 3 albe, 6 humeralov, 3 cingule.

5. Št. Vid pri Ljubljani: 1 rudeč mašni plašč.
6. Dobrova pri Ljubljani: 1 velum.
7. Černuče: 1 bel pluvijal.
8. Polje: 1 rudeč mašni plašč.
9. Sv. Katarina: 3 koretlje.
10. Sora: 3 koretlje.
11. Šmartno pod Šmarno goro: 1 bel mašni plašč, 1 velum.
12. Sostro: 2 obhajilni burzi, 6 korporalov, 6 pal, 12 purifikatorjev, 9 rutic za lavabo.
13. Kurešček: 6 korporalov, 6 pal, 12 purifikatorjev, 9 rutic za lavabo.
14. Železniki: 3 albe, 6 humeralov, 3 cingule.
15. Sorica: 1 bel mašni plašč.
16. Zalilog: 1 rudeč mašni plašč.
17. Reteče: 2 vijolično-zeleni oltarni blazinici.
18. Dražgoše: 1 velum.
19. Nova Oselica: 1 črn mašni plašč.
20. Javorje: 1 vijoličen mašni plašč.
21. Št. Jurij pri Kranju: 2 belo-rudeči oltarni blazinici, 2 obhajilni burzi.
22. Voglje: 1 belo štolu.
23. Podbrezje: 6 korporalov, 6 pal, 12 purifikatorjev, 9 rutic za lavabo.
24. Kovor: 1 rudeč mašni plašč.
25. Terstenik: 6 korporalov, 6 pal, 12 purifikatorjev, 9 rutic za lavabo.
26. Goriče: 1 vijoličen mašni plašč.
27. Šenturska gora: 2 belo-rudeči oltarni blazinici.
28. Zapoge: 6 korporalov, 6 pal, 12 purifikatorjev, 9 rutic za lavabo.
29. Gorje: 1 črn mašni plašč.
30. Srednja vas Bohinjska: 2 obhajilni štoli, 6 korporalov, 6 pal, 12 purifikatorjev, 9 rutic za lavabo.
31. Breznica: 1 vijoličen pluvijal.
32. Kropa: 2 belo-rudeči oltarni blazinici, 1 obhajilno štolu, 6 korporalov, 6 pal, 12 purifikatorjev, 9 rutic za lavabo.
33. Jesenice: 1 bel mašni plašč.
34. Fužine: 3 koretlje.
35. Kamna gorica: 1 črn mašni plašč.
36. Koroška Bela: 1 vijoličen pluvijal.
37. Dobrava: 1 zelen mašni plašč.
38. Ribno: 3 albe, 6 humeralov, 3 cingule, 1 obhajilno burzo.
39. Bohinjska Bistrica: 1 bel mašni plašč, 2 štoli za spovednico.
40. Bohinjska Bela: 1 obhajilno burzo in 1 obhajilno štolu.
41. Dovje: 2 belo-rudeči oltarni blazinici, 1 belo in 1 rudečo štolu.
42. Ráteče pri Kranjski gori: 1 bel pluvijal.
43. Kamnik: 1 zelen mašni plašč.
44. Komenda: 3 albe, 6 humeralov, 3 cingule, 6 korporalov, 6 pal, 12 purifikatorjev, 9 rutic za lavabo, 1 rudečo štolu.
45. Vodice: 1 obhajilno burzo, 2 štoli za spovednico, 6 korporalov, 6 pal, 12 purifikatorjev, 9 rutic za lavabo.
46. Dob: 1 vijoličen mašni plašč.
47. Berdo: 1 črn mašni plašč.
48. Spodnji Tuhinj: 1 črn mašni plašč.

49. Nevlje: 1 bel mašni plašč.
 50. Stranje: 1 rudeč mašni plašč.
 51. Selo: 3 albe, 6 humeralov, 3 cingule.
 52. Zlato polje: 3 koretlje.
 53. Vranja peč: 3 albe, 6 humeralov, 3 cingule.
 54. Zgornji Tuhinj: 1 bel mašni plašč.
 55. Spitalič: 1 velum, 1 obhajilno in 1 kerstno štolu.
 56. Tunjce: 2 vijolično-zeleni oltarni blazinici.
- (Konec nasl.)

Svojo sveto vero priznavajmo vedno in povsod brez strahu.

Človek nima nikdar bolj vesele zavesti, nego kedar je prepričan, da je v tem ali onem oziru svojo dolžnost popolnoma spolnil. Sicer človek — to moram vsaj za svojo osebo odkritoserčno priznati — svojo dolžnost le redkokedaj res vestno in natančno spolni, toda vedno se tolažimo s staro resnico, da ni pod božjim solncem ničesar popolnega in da je zato že zelo hvaležno, ako smo le dovolj odločno dobro hoteli in se trudili, da je tudi res storimo. Vse, kar storimo, vse, kar počnemo ima svoje slabosti in zato se moramo zadovoljiti, ako si zamoremo reči, da smo storili, kar je bilo v naših slabih močéh.

Toda, ako je tako tolažljiva že zavest, da smo storili svojo dolžnost napram svojim bližnjim, koliko bolj pa je še-le, ako smo spolnili svojo dolžnost do svojega Gospoda Boga. To svojo dolžnost naproti Bogu pa spolnimo tudi zlasti tedaj, ako se ne sramujemo ga pred vsem svetom spoznavati kot svojega Gospoda in mu s tem dajemo dolžno čast, katera mu pristoji od vseh stvari brez razločka. Kaj človek ne stori vsega, da pokaže svojo vdanost naproti svojim bližnjim, svojim predstojnikom in dobrotnikom! Kako natančni in skerblijivi smo pri tem, da pokažemo kolikor najbolj jasno hvaležnost v vsem svojem vedenji, v svoji obleki, v dejanjih!

In ako že to delamo naproti ljudém, koliko bolj smo dolžni dajati vso čast, slavo Njemu, kateri je vstvaril, vzdržuje in ohranja vse, kar živi! Največkrat je pa strah pred ljudmi, ki nas zadržava, da ne skazujemo Bogu dolžne časti. Bojimo se, da bi nas ne nazivali svetohlincev, klerikalcev in ubogih na duhu in ne pitali z enacimi imeni, ktere so skovali sovražniki Boga in sv. vere, da razširjajo kraljestvo satanovo na zemlji. Kaka bedastoča, kako neumno slepljenje samega sebe! Bojimo se priznati, da hočemo biti in ostati otroci Božji, kar je vendar naš poklic, da priznavamo Boga za svojega najvišjega Gospoda in najboljšega Očeta, ktereга moramo tedaj brezpogojno častiti in se mu najponižneje kla-

njati? Bojimo se, da bi nas ne zaničevali zani-karni in milovanja vredni zaslepljenci in pre-vzetneži, ako smo zvesti priverženci od Boga samega nam predpostavljenih duhovnov in dobri otroci naše matere sv. Cerkve! Je mar to lepo in častno, da v zadregi, ako nam napihnjen brez-verec kvasi, da je to nečast, ako se ponižujemo pred Bogom, da se klanjamo pred njim s svojim razumom in da hočemo do zadnjega zdihljeja biti verni njegovi otroci? O dragi čitatelji! Za-vernimo kar najodločneje vsako tako misel in iščimo svojo največjo srečo v veseli zavesti, da zvesto in brez strahu spoznavamo Boga pred vsem svetom in da mu dajemo vsikdar in po-vsodi dolžno čast. In k temu imamo vsaki dan marsikaj lepe prilike, na primér, kedar gremo mimo križa, mimo hiše božje, kedar gredo s sv. popotnico k bolniku; tudi s pozdravljenjem na-mestnikov Kristusovih, s spoštovanjem do njih; z očitno molitvijo, ko se zvoní „Avemarija“ in na mnoge druge načine. Zlasti velikrat z besedo v družbah itd.

Kaj nam mari lahkomiselna naša tovaršija? Zasmehuje, zaničuje in blati nas sicer lahko; vendar gotovo ji ne odide čas, ko se mora zato težko zagovarjati pred večnim Sodnikom. Strašno bridke so šibe ki zadevajo take! Mi pa, drage bralke in bralci, storiti hočemo vselej z veseljem, kar je naša dolžnost, kar velewa vest in naša sveta vera. In kedaj, vprašam Vas, imamo za to lepšo in vgodnejšo priliko, nego n. pr. o svetem Rešnjem Telesu? Pomislimo, da se na ta dan poniža naš Stvarnik, Gospod in Odrešenik v najpriprostejši podobi kruha hoditi med nami ubozimi zemeljskimi červiči, On, katerega bomo na veliki sodnji dan videli v slavi in veličastvu obdanega s trumami blaženih duhov na nebesnem prestolu! Se li naj mar sramujemo priznati, da tudi mi prisezamo na njegovo zastavo, na sveti Križ, s katerim je odrešil človeštvo, in da nam je le-tá prisega sveta do poslednjega zdihljeja, ter da nam je ne omaja nobena stvar na zemlji. Da, niti misliti ne smemo niti trenotek na pre-lomljenje prisege, na toliko nezvestobo, česar so zmožne le zanikarne, zaveržene duše! Dobro tedaj, rojaki moji, ki ste bili v tem oziru dober vzgled drugim vernikom, spoznavajte brez strahu pred vsemi ljudmi vselej svojega Gospoda, da nas enkrat tudi on spoznal bode pred svojim ne-beškim Očetom in nas posadil na desnico! O presv. Rešnjem Telesu naj okraši siromak svojo koč, bogatin svojo palačo, olepša pa pred vsem dušo. Učimo mladino, kakó naj se obnaša pri procesiji, kaj naj stori in česa naj se varuje. Razložimo jim globoki pomen in vzvišenost tega

praznika, kajti kar vsadimo mladini dobrega v sercé, obrodi lahko najlepšega sadu še poznim rodovom! Obnašajmo se tudi mi sami, kakor se spodobi verlim katoličanom; častimo, hvalimo in slavimo Najvišjega, kjer in kolikor najbolj mo-remo; ponižujmo se pred to največjo skrivnostjo naše sv. vere! In potem bomo pokrepčani po nebeški Mani gotovo svoj dan dospeli tje, kjer je naš Gospod in Stvarnik vesoljstva, katerega tu častimo v Najsvetejšem Zakramentu, in kjer se nam bode razodel v veličastvu svojega Očeta, kot krona svetnikov, kot žarek večne luči, kot knez in kralj nezmérnega veličastva!

Ivan Repič,
c. kr. profesor.

Ogled po Slovenskem in dopisi

Ljubljana. (Zlata maša milgsp. stolj-nega prošta dr. Leonarda Klofutarja.) Ve-lika slovesnost bode Veliki Šmaren, 15. t. m. ob 10ih v stoljni cerkvi sv. Nikolaja, namreč, zlata maša mnogozaslužnega prošta, in to z veliko slovesnostjo. O tej priliki, ki je znamenita za vso škofijo, naj pové „Zg. Danica“ nektare čertice iz življenja prečastitega gospoda zlatomašnika.

Leonhard Klofutar, roj. 6. nov. 1819 v Teržiču, mašnik posvečen 27. jul. 1843. bil je potem 1 leto adjunkt v semenišču; v Avguštimeju na Dunaju bil je kake 3 leta in kakor je bil sicer bolj šibkega zdravja, se je tudi domú vernil precej slaboten. Bivši dalje 3 mesce kapelan v Dobu in iz ondotnega kraja je bil premeščen v Šmartin pri Kranju.

Od onod je prišel za profesorja N. Z. v ljub-ljansko semenišče. Velika delavnost gosp. profesorja se je od takrat še poojstrila, ker pri sestavljanji ko-mentarjev mu je jemala velik dél noči, pri čemur so tudi oči terpele in zlagoma jele pešati, da poslednja leta ni več smél po noči delati.

1.) L. 1862 je izšel komentar v evangelij sv. Janeza. Letos izide v drugi zboljšani in pomnoženi izdaji, kot najlepši jubilarni spomenik zlate maše podan bivšim svojim učencem in bogoslovcem, v kterih zbujaj hvaležnost do pisatelja jubilanta.

2.) L. 1866 je nasledoval komentar v evangelij sv. Mateja

3.) „Svete listne bukve katoliške Cer-kve, ali razlaga in dejanska obravnava vsih listov, ki se berejo ob nedeljah in zapovedanih praznikih celega leta, 1878.

4.) Komentar v pismo sv. apost. Pavla do Rim-ljanov, 1880.

5.) Komentar v evangelij sv. Marka in sv. Lu-keža, 1892.

Razun tega sestavil je v korist svojim učencem tudi vvod v sv. pismo N. Z. ter pomnožil izdajo z litografijo. In enako je sestavljal za svoje učence komentarje v druge liste sv. Apost. Pavla, imenito do Hebrejcev, Galačanov, do Timoteja in Tita itd.

Tolikega truda in blage delavnosti pa tudi višji niso pregledali. Postal je mnogozaslužni gospod: kon-zistorijalni světnik in častni kanonik, član deželnega šolskega sveta, naučni vodja bogoslovskih nauk,

— poslednjič stoljni prošt l. 1888. Naslednika kot bogoslovski profesor so milostni gospod prošt dobili leta 1889, ko je bil izvoljen profesor v. č. dr. Jož. Lesar 27. sept. 1889.

Zarad mnogih zaslug so tudi presvitli cesar milgsp. proštu podelili Franc Jožefov red, Dobrotljivi Bog pa milostnemu gospodu stoljnemu proštu ohrani ljubo zdravje in življenje še mnogo let, ter dodeli poslednjič, za kar so se trudili in delali vse žive dni! —

Ljubljana. (O raznoterih slovesnostih.) V preteklih dnevih so se obhajale prelepe slovesnosti v Ljubljani, kakor mnoge nove maše, preslavni porcijunkulski odpustki v frančiškanski cerkvi, pa tudi malo poprej v cerkvi karmelitaric na Selu in preslavljanje sv. Vincencija v novi cerkvi in sv. Ignacija. O godu sv. Vincencija v cerkvi Jezusovega presv. Serca bodi, četudi že malo prepozno, opomnjeno, da so milgsp. prošt dr. Anton Jarc zjutraj o 1/2 6ih imeli pontifikalno sv. mašo v lepo ozaljšani cerkvi Jezusovega presv. Serca. Zvečer pa je v. č. o. Sajo vic imel slovesno pridigo in litanije z blagoslovom. Cerkev je bila napolnjena zjutraj in zvečer. Ta dan se je videl tu prelepo dodelani oltar, domače zrezlavno delo Br. Mih. Kostanjšeka. Zraven kipa sv. Vincencija ob strani je tudi podoba novega svetnika sv. Janeza Perboar-a (Perboyre-a) in na drugi strani sv. Terezija. Znameniti ste tudi spodej na zlati vlogi podobi sv. Frančiška Salezija in blažene Frančiške Šantalske. Večkrat se pripominja, da k tej tako lepo vravnani cerkvi bi se spodobile tudi še nove orglje, ker sedanje so slabe in neprimérne k drugim napravam te lične cerkve. Morebiti se kak dobrotnik najde, ki bi bil zmožen v tej potrebi izdatniše pomagati, pa tudi častivci Jezusovega presv. Serca sploh kakor se smemo nadjati, tudi v tem oziru lepe nove cerkve presv. Jezusovega Serca ne bodo pozabili.

Nove maše in druge slovesnosti so po večem minule, tudi že nekatere zlate maše; začnejo se z Velikim Šmarnom na Dobrovi medšmarne maše in 20. t. m. bode pri sv. Valentinu (Javorski podružnici na Gorenjskem) še ena nova maša. Novomašnik je č. g. Alojzij Kokalj iz lavantinske škofije, po domače Jeljarjev z Mlake. Bog mu podeli svoj sveti blagoslov!

Tudi 16. t. m. je znamenitega svetnika spomin, namreč, sv. Roka, velikega pomočnika v raznih bridkostih. Znana je božja pot z opravili v Dravljah.

Od nekod. (Pomoček za razširjanje bratovščine vednega češčenja presv. Rešnjega Telesa). Precej udov je zapisanih v naši fari v bratovščino presv. Rešnjega Telesa. Vsako leto je kateri ud pristopil na novo, da bi se jih več na enkrat zapisalo, tega nisem mogel doseči; akoravno sem vsako leto jako priporočeval to prekornostno bratovščino. Letos je pristopilo nekoliko več udov. Po mojem mnenju je največ pomagalo k temu, ker sem se zapisal v družbo „Sacerdotes adoratores“ in „Associatio perseverentiae sacerdotalis.“ Res prekornostni in preizverstni ste obe!

Iz Marija-Zvezde v Bosni. (Sirotišnica oo. Trapistov.) Te dni veršila se je v Marija-Zvezdi v Bosni skušnja v ondotni sirotiški šoli pod vodstvom preč. gosp. škofa banjaluškega. Med drugim bili so prisotni mnogi duhovni: preč. g. o. gvardijan

iz Petričevac-a, preč. g. Kereškeny, dekan iz Ogerske, preč. g. župnik Windhorst i. dr.

Skušnja zveršila se je izverstno, kakor navadno; visoki gostje čudili so se napredkom in znanju otrok. Po skušnji imeli so preč. g. škof daljši govor, v katerem so opominjali otroke k hvaležnosti do dobrotnikov ter nagovarjali, naj nikar ne pozabijo sv. nauk in resnic, katere jim oo. Trapisti vcepljajo z besedo in z djanjem ter z velikim trudom.

Videti bilo je tudi neko razstavo umetnosti različne verste, katere so otroci zveršili in katere pričajo o njih pridnosti in izurjenosti.

Duhovni, učenjaki in neuki, rokodelci vsake verste, reveži in bogatini, stari in mladi, vsi morejo pri oo. Trapistih v Marija-Zvezdi v Bosni služiti ljubemu Bogu in sprejemajo jih radi, ako imajo veselje, redovniki postati. Zaupljivo naj se oglasi na znani naslov: Č. br. Fridolin Teller v Danfeldu, Westfalen. Ta ima pravico, vsakemu, ki se oglasi, to zadevo pojasniti.

Na zahtevanje visokega dež. poglavarstva dalmatinskega in z visokim dovoljenjem Nj. Veličanstva, našega mil. cesarja Franca Jožefa poklicani so bili oo. Trapisti iz Marija-Zvezde v Bosni tudi v Dalmacijo, da tu vstanové vzgojevalnico za revne dečke i na verskem i na kulturnem polju.

28. julija odpotovala sta 2 očeta s 5 brati v Dalmacijo in sta bila z največjim veseljem sprejeta od duhovnov in od ljudstva.

Zvonček sv. Jožeta iz Prjedora v Bosni. (O Porcijunkuli in njenih velikih milostih.) Porcijunkula, milo-ljubo in slavno-znano ime med vernimi rimo-katoliškimi kristijani in to, večino po vsem zemeljskem krogu, kjer bivajo pobožni, vernoiskreni redovni sinovi in hčere očaka asiškega — sv. Frančiška Serafinskega.

Starodavna, priprosta mala cerkvica Device Marije angeljske na krasni ravnini blizu mesta Asisa, v Umbriji na Italijanskem. Ta čudovita in milostna Marijina cerkvica, stoječa na malem komadiču zemljišča, v nekdanjem posestvu benediktinske opatiije na gori Subassio, imenuje se tudi „Porcijunkula,“ to je, komadič ali košček, mali delček! In v tej milostni Marijini cerkvici je sv. Frančišk Serafinski prejel za svoj red od samega Gospoda Jezusa Kristusa podeljeni, popolni odpustek po priprošnji Marije Device. Zato se ta slavni popolni odpustek imenuje „porcijunkulski.“ Zadobivanje tega odpustka iz 13. stoletja do sedaj, o koliko duš je rešilo iz okovov greha in oblasti satanove, privedlo jih na pravi pot zveličanja, pomirilo in spravilo jih z Bogom in jih pomilostilo! O, koliko duš, ločenih teles, pa bivajočih v neizrečeno mučnem kraju čistilišča, v vicah, se je rešilo iz tega skrivnega terpnega čistilišča! Kajti porcijunkulski popolni odpustek se zadobi tolikokrat, kolikorkrat se opravijo pogoji v njegovo zadobljenje, namreč, od večernic prvega do večernic drugega avgusta. In zamore se vsakikrat ta popolni odpustek darovati po priprošnji za duše v vicah. Za dnevom spomina vseh vernih duš se o času Porcijunkule največ in najobilnije prikrajšajo neopisljive muke dušam v čistilišču, največ se jih reši iz čistilišča. Zato naj sta dneva Porcijunkule sveti in milostni čas, pač da, za mnoge žive na zemlji in za duše v čistilišču je ta dan, čas popolnega pomiloščenja Božjega.

Hvala Bogu! Letos se je obhajala „Porcjunkula“ prvičkrat v novi rimo-katoliški župniji, v cerkvi sv. Jožefa, v mestu Prjedoru. Mnogi naseljenci so se jako duhovno razveselili, ko se jim je v nedeljo, 30. julija, v cerkvi naznanilo, da se bo „Porcjunkula“ tukaj obhajala.

Za ta milostni čas smo cerkvico velikopraznično okinčali in se sveto veselili, željno pričakovaje „Porcjunkule.“ 1. avgusta popoldne ob 5ih bile so slovesne večernice in začetek popolnih odpustkov. V večer in drugi dan zgodaj opravljali so verniki izpoved in prejemale presv. Zakrament oltarja. Ob 10ih pred poldnem je bila slovesna velika služba Božja s temelitim in iskrenim cerkvenim govorom o Mariji Angeljski ter o Porcjunkuli, o sv. očetu Frančišku Seraf, o porcjunkulskem odpustu, o pogojih za zadobitev njegovo, ter nauki, oserčevanje k kerščansko-katoliškemu, spokornemu življenju. Neizrečeno nas je pa veselilo in tolažilo, ker se jih je mnogo poslužilo te milosti v dušni blagor svoj in dušam v čistilišču v reševanje. Ves čas se je cerkev pridno obiskovala; popoldne hodili smo skupno jedno uro v procesiji obiskovat cerkev, in opravljali smo združeno molitve za odpustke, koje smo izročali Mariji Devici za duše v vicah. Ves ta milostni čas se je pridno porabil; ni bilo trenutka, izjemši spoved, sv. Obhajilo in slovesno sv. mašo, v katerem ne bi se opravljalo za odpustek.

Popoldne drugega avgusta ob 4ih bile so slovesne večernice in sklep. Marsikomu so ronile solze svetega ginjenja, da je učakal v tem bosanskem kraju, v Prjedoru, slovesno obhajanje „Porcjunkule.“ Ko bi se bilo o „Porcjunkuli“ prej razglasilo domačim bosanskim katolikom v sosednjih župnijah, in se jim razložilo, kaj je „Porcjunkula“, bilo bi mnogo ljudstva došlo vdeležiti se te velike dobrote in milosti Božje; tako pa so se vdeleževali verniki le iz domače župnije. Zamogla bi pa tu vsaka župnija imeti in obhajati „Porcjunkulo“, kjer so redovniki frančiškani duhovni pastirji. Najberže nesrečen nasledek turškega suženjstva je pač tudi to, da se Porcjunkula vse premalo obhaja. Bog daj po neskončni milosti svoji, sprosi naj Božja Mati, Devica Marija in sv. Frančišk Serafinski večjo višjo brižljivost in iskrenost za vse, kar je kerščansko-katoliško in cerkveno, kar je pobožno, zaslužljivo in neumerlim dušam koristno, kar je v večjo slavo Božjo in zveličanje duš! Tuga in serčna žalost dušo pretresa, ako pomisli — koliko bi se dobrega in blagornosnega zamoglo storiti s to pobožnostjo, ako bi se obširnije veršila. Veselo je, da rimo-katoliške vere ljudstvo se rado poprijema vseh pripomočkov cerkvenih, koji so raznoverstni in obilni k večji slavi Božji in zveličanju neumerljivih duš. Taki pripomočki so: Tretji red sv. Frančiška in sv. Dominika, cerkvene pobožne družbe in bratovščine, razne verno-cerkvene pobožnosti, božje poti itd.

Hvaljen bodi Jezus Kristus in češčena Marija Devica, ker sta se ponižala priti iz nebes v cerkvico Porcjunkulo in sta podelila ljubljenu služabniku svojemu, sv. Frančišku Seraf, popolno pomiloščenje, odpustek, oprost ubogim grešnikom, koji so skesani, čisto izpovedani, vredno obhajani, pričeščeni in opravijo obiskanje in molitve po namenu sv. Cerkve in nje poglavarja v frančiškanski cerkvi, pervega, drugzega ali tretjega reda, ali v drugi v to pooblašteni cerkvi!

Iz Samobora. (35letnica.) V prijaznih Moravčah smo se sošli 1. avgusta letos pri prečast. gospodu dekanu-župniku Tom. Kajdižu sošolci, posvečeni leta 1858, da obhajamo 35letnico mašništva in se vsemogočnemu gospodu Bogu zahvalimo za vse duhovne in telesne dobrote, ktere je nam nevrednim svojim slugam milostivo izkazoval v teh 35 letih. Bili so pa gospodje: Anton Kerčon, Mih. Kotnik, Ivan Teran, Lovro Rožman in P. Jožef Kalasancij Margreiter, franjevac. Ob 10ih so imeli gosp. dekan pri velikem altarju sv. Martina v farni cerkvi med orgljanjem sveto mašo, h kateri je bilo prišlo mnogo farmanov; pri 2 stranskih altarjih sta pa maševala gospoda Kotnik in Rožman; mi drugi, ki smo bili že popred odmaševali, smo bili navzoči pri sv. mašah. Po daritvi svete maše smo odmolili z gosp. dekanom zahvalnico Te Deum. Pogrešali smo gg. J. Žana in Andr. Volca, in tudi naša civilna sošolca in prijatelja, profesorja Jan. Nep. Repiča in Žakeljna. Gosp. prof. Jan. Nep. Repič je nam jubilentom poslal vsakemu 2 slike v spomin, iz Št. Pöltna, kjer zdaj začasno stanuje; eno manjšo, eno večjo kolorirano sliko s podobo Matere Božje karmelske, za kar smo mu gorko zahvalo naznanili z lastnoročnim podpisom. Vsim na radost se je k nam pridružil tudi gospod župnik L. Škufca iz Blagovice. Pri prijaznem obedu, pri katerem nas je bilo z domač. gg. duh. pom. 10, sta gospoda dekan in Kerčon imela lepe govore; poslednji je omenjal zasluge verlega gospoda dekana Kajdiža za cerkev, njegovo gorečnost za čast Božjo, njegovo darežljivost in trud v duhovskem pastirstvu, pa tudi povedal, da smo od 25letnice od leta 83, torej v teku 10 let, 3 gospode tovarše zgubili s smertjo, kterih smo se tudi spominjali pri sv. maši, in ti so gg.: Luka Hiti, Martin Indof in Fr. Gorišek. Bog jim daj v miru počivati, ki so se trudili v vinogradu Gospodovem za zveličanje duš z drago kervjo Kristusovo odkupljenih, pa tudi nam ostalim dodeli Bog svoj dan nebeško slavo! Da bi nam sošolcem prečastiti gospod dekan pot v Moravče olajšali, so nam ljubeznjivo postregli še s svojo vožnjo priliko! Za toliko bratovsko ljubezen, prijazni sprejem in prelepo postrežbo jim Bog poverni in jaz se v imenu svojih sošolcev predragemu gospodu iz vsega serca še enkrat javno zahvaljujem. Bog plačaj in povračaj!

Ad multos annos!

P. Jožef Kalasancij Margreiter,
frančiškan.

Romarske čertice.*)

Ne morem si drugači misliti, kakor da me je sam peklenski hudobec dne 10. aprila na Divači slepil in zaslepil, da se nisem odpeljal v Rim z romarskim vlakom. Moral sem toraj brez znižane vožnje popihati jo sam za somišljenimi brati proti svetem mestu. — Od Nabrežine vozil me je mešanec do Mestre blizo Benetek grozno počasi. V Mestre je bilo treba izstopiti in čakati debeli dve uri hitrega vlaka, da me potegne do Bolonje in dalje čez apeninske

*) „Moj prijatelj g. B—c mi ni dal miru, dokler mu nisem obljubil poslati „Zg D.“ saj kratkega dopisa iz „Valle Pompei“ kjer sem bil 16 aprila t. l. Moral sem mu obljubiti, da mu bom željo spolnil.“ Bog plačaj 1000 obema! Vr.

planine. Sošel sem se tukaj z dvema očetoma kapucinoma, ki sta bila namenjena v Rovigo, ter sta morala z menoj čakati na vlak. V prijaznem in zaupljivem pogovoru z njima potekal mi je čas hitro. Na postaji v Rovigo sta me zapustila, in jaz sem dobival skozi do Rima raznih sopotnikov: svetnih, vojaških. Védli so se vsi brez izjeme vljudno in dostojno med seboj in z menoj. Vožnja je bila zlasti od Bolonje pa do Rima tako urna, da bi bil gotovo še pred romarskim vlakom došel v Rim, da se mešanec od Nabrežine do Mestre ni tako polževo slinil in kujal.

V Firence, kjer je bilo pol ure počitka, zadel sem na tri duhovne tovarše. Spoznal sem jih za romarje. Zdeli so se mi nekako znani njih obrazi. Misleč, da so Slovenci in jih je morebiti meni enaka osoda zadela, ogovoril sem jih slovenski, na kar mi eden po ciceronsko pohlevno odverne: „sumus Bavari.“ — Ogovorim jih tedaj v njihovem jeziku, kar jim je vidno obraze razvedrilo: nepobiten dokaz, kako blagodejen je glas materne besede posebno še v ptuji deželi. Povedali so mi, da potujejo tudi oni v Rim, hočejo pa v Firencah prenočiti in prihodnji dan svoje romanje nadaljevati. Med pogovorom z njimi opozori me sprevodnik, da je čas vstopiti. Tedaj se oprostim z nemškimi tovarši ter se usedem na voz. Solnce se je ravno skrilo v zatonu, ko je hitri vlak z menoj zapustil lepo okolico z mestom Firenškim in nastajala je črna noč. Prispel sem srečno ravno o polnoči v večno mesto.

Sledečega dne opravim na vse zgodaj svojo dolžnost v velikanski baziliki sv. Petra in takoj poiščem slovenske romarje, da si v društvu z njimi ogledam razna svetišča in druge rimske znamenitosti. Blagovoljni bravci naj me dobrohotno izpričajo, da jim o teh znamenitostih ne sporočam. Zamolčati pa vendar ne smem, da sem bil dne 14. aprila pri zaslišanju v Vatikanu posebno srečen. Ne le, da sem sv. Očeta prav blizo videl in roko Jim poljubil, kakor vsi drugi romarji, temveč ponudili so mi celo sami nepričakovano priložnost z Njimi par besed spregovoriti. Stojec pred Njimi in z Njimi, najvišim gospodom na zemlji govoreč, bil sem nekako čudno prešinjen, da so sv. Oče resnično pravi namestnik Jezusa Kristusa. Tako blazega, krotkega in ob enem ljubeznjivo priprostega glasú nisem še slišal. Zdelo se mi je in še vedno se mi zdi, da sem stal takrat pred samim Gospodom, ko je rekel: „učite se od mene, ker sem krotek in od serca ponižen.“ Zapustili so mi sv. Oče neizbrisljiv vtis v spominu, ki so ga pa še s tem posebno poterdili, da so mi na mojo ponižno prošnjo na mestu blagoslovili in bogato z odpustki „toties quoties“ obdarovali tri križce.

Po zaslišanju pri sv. Očetu začeli so se slovenski romarji večinoma pripravljati na odhod proti ljubi domačiji. Mene je vleklo dalje na jug. Želel sem počastiti ostanke sv. Andreja Avelina v Napulju in obiskati novo Marijino svetišče v pompejski dolini. Podam se toraj sledečega jutra na postajo, nadjaže se najti še drugih slovenskih romarjev namenjenih na jug. In res, najdel sem tukaj verlega tovarša in sobrata g. Antona iz lepe Štajerske. Ostala sva si zdaj ves čas zvesta spremljevalca, dokler se nisva ločila na Krasu vračajoč se vsak med svoje v „ljubo doma.“ Vožnja iz Rima do Napulja trajala je s hitrim vlakom blizo šest ur.

V Napulju treba je bilo izstopiti in počakati na vlak v Pompeje, kamor sva bila pred vsem namenjena. Tukaj je službeno osebje razprosteralo po peronu široke tapete, kar nama je dalo misliti, da se pričakuje odličen popotnik. Poprašam zraven stoječega gospoda, kdo se bo peljal, ker se delajo take priprave? Odgovor se je glasil, da se je nekaj dni mudil v Napulju kraljevič naslednik, ter da se bo vernil zdaj v Rim. „Ostaniva tukaj, da ga vidiš,“ opomni mi tovariš. Preteklo je vendar precej časa, da se nam je pokazal šibak mladeneč v priprosti meščanski obleki, spremljevan od dveh generalov in svojega adjutanta v uniformi. Prijela sva že za klobuke hoteč se kraljeviču spodobno odkriti, pa ker se nihče ne gane in vse s klobuki na glavah mirno stoji, dasiravno je bilo precej ljudstva na veliki postaji, odmaknila sva roki tudi midva, pustivši vsak svoj klobuk mirno na glavi. Čudno se nama je pa vendar zdelo, da se za odhajajočega kraljeviča prav nihče zmenil ni, in so vsi s pokritimi glavami, mnogi celo s tlečo smotko v ustih molčeli in nekako nemarno zerli v voz, odkoder se je kraljevič stoječ pri oknu prisotnemu občinstvu uljudno naklanjal. Odvernili sta mu z naklonom naklon le dva generala, njegova spremljevalca do voza.

(Dalje nasl.)

Razgled po svetu.

Kaj je novega po svetu? Pod tem napisom je „Domoljub“ (list, ki naj bi ga imela vsaka hiša — za 80 sl. na leto) prinesel naslednji spis:

Zadnje dni se je govorilo in vzlasti mnogo pisalo po časnikih, da bo **državni zbor** razpuščen, da bomo imeli jeseni nove volitve za državni zbor. Vlada ima namreč poslance tako nasprotnih nazorov, da si ne upa z njimi vladati, ona nima zanesljive večine za se in zato ugiba na vse strani, kako bi se rešila iz zadrege. Najberže bo pa po novih volitvah prišla še v večje zadrege, zakaj liberalcem ljudje vedno manj zaupajo, z razmerami so vedno manj zadovoljni in zato si bodo poiskali pri volitvah drugih poslancev mnogi volilci, ki so dosedaj volili liberalne poslance. Liberalci se zato bojé novih volitev in pravijo, da jih ni potreba. Slovenci se novih volitev nič ne bojimo, skerbili bomo, da pošljemo v državni zbor zopet zanesljive, skušene in marljive poslance. — Pred nekaj časom so v mestecu Išlu postavili liberalci spomenik umerlemu ministru Hasnerju. Ta mož je skoval **nove šolske postave**, katere je katoliška Cerkev obsodila kot cerkvi sovražne in za kerščansko vzgojo naše mladine škodljive. S tem novim spomenikom so liberalci zopet odkrili spomin na stare rane, vsled katerih naša mladina toliko terpi. Koliko milijonov stroškov za šolo naklada nam nova šolska postava! In vendar kako majhni so dobički nove šole v primeri s stroški! Res je, in temu moramo priterditi iz celega serca, da za dobro šolo ni nikoli stroškov preveč, toda samo za dobro šolo, ne pa za šolo, kjer se ne upira vzgoja na nauk Kristusov. In koliko imamo vzgledov, za to, da katoliški otroci po šolah nimajo katoliške vzgoje. Veliko je šol brez sv. križa, šol, kjer se nič ne moli, šol, kjer učitelji podirajo to, kar duhovni zidajo. Tako smo nedavno brali v nekem nemškem šolskem listu naslednjo značilno dogodbico: V neki dunajski ljudski

šoli našli so v šoli rožni venec, katerega so otroci oddali učitelju 5. razreda. Ta vpraša učenke, kedo da je izgubil rožni venec. Neka deklica se oglasi zanj, a pove ob enem, da ni njen. Na to pa pravi učitelj zaničljivo: „Ali si tudi ti tercijalca?“ Šolarica je zarudela in doma jokaje vso stvar povedala svojim staršem. Oče je bil seveda zaradi tega nevoljen nad učiteljem ter je naznanil to stvar vredniku „Christlich-pädagogischer Blätter“ s prošnjo, da jo objavi. Tako se na sedanjih šolah spodbija pri mladini versko prepričanje ter se smešijo vpričo cele šole cerkvene pobožnosti. Sadovi take vzgoje ne morejo izostati. Prav pristavlja neki nemški šolski list: „Slavni avstrijski vojskovodja nosil je vedno seboj rožni venec, rad ga je molil ter ga umirajoč tudi držal v svojih rokah. Tedaj bi tudi tega slavnega domoljuba in velikega vojskovodja naši novodobni učitelji zaničevali in pitali s „tercijalom.“ Tako daleč smo že!“ — Hvala Bogu, to se je zgodilo na Dunaju, ne pa pri nas. Slovenci smo tudi v tem oziru na boljem, ker imamo splošno boljše učitelje. Res je, da ni vse tako, kakor bi si želeli, toda splošno moramo reči, da delujejo pri nas v šoli učitelji in duhovni v edinosti, kar je za šolo najbolje. Da so vkljub temu šolski vspehi pomanjkljivi, temu so torej v prvi versti krive sedanje šolske postave. Vso izrejo mladine treba postaviti na versko podlago; h Kristusu treba zopet voditi mladino, tam na božjem Sercu se bo mladina ogrela za vse dobro, tam bo spoznanja in moči dobivala, da tudi stori, kar spozna za pravo! — Umerl je na Dunaju vojaški minister Bauer. Rajnega so hvalili kot izverstnega vojaka. Tudi cesar ga je rad imel; pokazal je to s tem, da je šel za pogrebom, kar se le redko zgodi. Umerl je previden s sv. zakramenti.

Bosna. (Gimnazija v Travniku. Zidanje samostana.) V nadškofijski višji gimnaziji v Travniku, kakor piše „Vrhbosna,“ je bilo ob koncu šolskega leta 140 učencev (16 več mimo lanskega leta). Bilo jih je 94 iz Bosne in Hercegovine, 35 iz avstro-ogerske monarhije, 11 iz drugih dežel. V semenišču jih je bilo nekaj brezplačno, nekaj za plačo, skupaj 111, zunanjih učencev pa 29. Po veri 131 katoličanov, 4 vzhodnje-pravoslavni in 5 hebrejcev. Z odliko jih je bilo 35, s I redom 73, z II. redom 12, z III. redom 6, za popravno poskušnjo jih je 14. —

Omenjeni list naznanja tudi darove za zidanje semenišča v Sarajevu. Med njimi so n. pr.: Dr. Fr. Iveković, kanonik v Zagrebu, 25 for. — Nadvojvodnja Marija Rajnerjeva 200 for. — Profesor Anton Zupančič iz Ljubljane (ki se je nedavno vernil iz Bosne) 50 for. — O novi maši g. Andreja Predmerskega v Brodu pri napitnicah na nadškofa Verhbosanskega zbirka 30 for. itd. —

Prečastiti o. Andrej Buzuk pričel je zidati v Sarajevu frančiškanski samostan, kar so že poprej zveršili hoteli nekteri provincijali sreberne Bosne. Zida se ob kraju bivše župnijske in zdaj frančiškanske cerkve sv. Antona. Nadjajo se, da bode zidanje v teku tega leta pokrito. Veselje zaradi tega razodeva nadškofijski list, ker s tem bode spolnjena vroča želja njihovih bratov frančiškanov, kateri bodo odsihob zmožni v svojem krilu odgajati svojo mladino, in to bode imelo dober vpliv na več strani.

Sarajevo. Važen dogodek veršil se je tu na praznik sv. Petra in Pavla. Preč. nadškof serajevski

dr. Josip Stadler podelil je namreč ta dan prvim trem svojim bogoslovcem zakrament sv. mašnikovega posvečevanja. To je po štirih stoletjih prvič, da so bili posvečeni v sercu Bosne duhovniki neredovniki. Vsi trije študirali so na gimnaziji oo. jezuitov v Travniku in ondi doveršili tudi bogoslovsko študije. — Preč. g. nadškof zida sedaj v Sarajevu semenišče — kamor se bodo premaknili bogoslovci s svojimi profesorji iz Travnika. En del je že dozidan in pričetkom šolskega leta se bode blagoslovil. Poslopje bode na kras mestu in v ponos katoličanom. Bog daj preč. g. nadškofu dovolj denarnih sredstev.

Salezijanski misijon v Londonu. V zadnjem času razširili so se Salezijani iz Torina skoro po celem svetu. V Patagoniji nahaja se že njihov misijon več lät. Ni dolgo tega, ko so se naselili tudi na protestantskem Angleškem — v Londonu. V začetku jim je šlo zelo težko. A kmalu so si pridobili malo hišico in si priredili kapelico. Meseca avgusta lanskega leta pa so slovesno položili temelj novi cerkvi, ki je že skoro dodelana. Posvetil jo bode najberže že meseca oktobra salezijanski generalni superijor don Michele Rua.

I. Bratovske zadeve molitvenega apostoljstva.

Nameni za mesec veliki serpan (avgust).

a) Glavni namen:

Vspreh duhovnega pastirstva.

b) Posebni nameni.

16. **S. Arnulf.** Nравstvene nevarnosti po tovarnah in vojašnicah. Zatrete socijalističnega rovanja med kmečkim prebivalstvom. Dijaške eksercicije.

17. **S. Mamant.** Podonavske dežele. Pomoč pri sprejemanju novih služb. Pomoč v brezupnosti in veliki otožnosti duha.

18. **S. Sebald.** Neka vladarska rodovina. Pomanjkanje cerkv v velicah mestih. Poselske zadeve. Moštvo na brodovjih.

19. **S. Andrej in tovariši.** Še vedno nerešeno šolsko vprašanje. Prenaredba v brezupnem stanju po volji Božji. Bolni na umu.

20. **S. Joahim.** Sv. Oče. Mnogi radi dušnega blagra svojih otrok v skerbéh živečih starišev. Proti pijančevanju.

21. **S. Ivana Frančiška Chantalska.** Pospeševalji molitvenega apostoljstva. Ženska vzgojevališča. Številno poklicanje v redovni stan.

22. **S. Timotej M.** Sredstva za stanu primerno izobraženje otrok. Služba mnogim. Izselniki.

23. **S. Filip Benioč.** Servitovski red. Novoustanovljena bolnišnica. Ločena soproga. Ubogi grešniki iz navade. Skerbi vdovske.

24. **S. Jernej.** Duhovni in obhajanci. Nameščenje mnogih mest z vrednimi duhovni. Molitve posebno potrebni duhovni.

II. Bratovske zadeve N. lj. Gospé presv. Jezusov. Seroa.

V molitev priporočeni:

Na milostljive priprošnje N. lj. G. presv. Jezusovega Seroa, sv. Jožefa, sv. Nikolaja, ss. Hermagora in Fortunata, naših angeljev varhov in vsih naših patronov, Bog dobrotno odverni od naše dežele poboje, umore in samomore, odpad, in brezverstvo, prešestvanje in vse nečistosti, sovraštva, preklinjevanja in vse pošastne

pregrehe. — Neka oseba prav posebno priporočena za zdravlje in vse potrebno za dušo in za telo.

Listek za raznoterosti.

Ljubljana. Duhovske spremembe. Premeščeni so č. gg.: Fr. Pešec iz Lašče v Cirknico; Al. Češarek z Boštanja v Logatec; J. Piber s Št. Jerneja v Srednjo vas v Boh; Vencel Vondrašek s Križevega pri Kost. v Št. Jernej; Jan. Pfajfar z Mirne peči v Harije za ekspoz.; Janez Bezeljak iz Logatca v Stari terg pri Ložu; Janez Kalan z Dola v Kamnik; Fr. Indof iz Dol v Prečno; Al. Železny iz Srednje vasi v Šmartin pri Kr.; Jan. Jelenec z Dragatuša v Podzemelj; Fr. Češarek s Suhorja v Metliko; Ant. Šmid na Vinico. — Na novo nastavljeni č. gg.: Sem. duh. Mat. Rihar v Lašče; Viktor Koechler v Boštanj; novomašnik J. Legat v Križevo pri Kost; Fr. Dimnik v Leskovec; Ant. Medved v Mirno peč; Fran Krevs v Dol; Vinc. Čibašek na Mirno; Al. Jaklič v Stari terg na Koč.; Kar. Jaklič v Faro pri Kost.; Fr. Juvan na Dole; J. Knific v Gorje; Tom. Rožnik v Polhov gradec.

V Rimu g. dr. modroslovja Franc Ušeničnik je 10. t. m. prejel subdijakonot, na Veliki Šmarin pa prejme dijakonot.

Župnija Brezovška pri Ljubljani je podeljena č. g. Antonu Hočevanju, dozdaž župniku v Št. Joštu. — Cerkveno vmeščena sta bila č. gg. P. Ogrin na župnijo Suhor in Ljud. Jenko na župnijo Sv. Duha v Vel. Ternu.

V Novem Mestu je bil preteklo nedeljo, 6. t. m., silno sijajen katolišk shod, kakoršnega še ni videla dolenjska stran in ki dela čast Novemu Mestu, vsej Dolenjski in vsim, ki so ga obiskali. Po 6—10 ur daleč so prišli ljudje, cvet dolenjskih poštenjakov je bil skupaj. Iz Ljubljane so bili prišli gg.: dr. Gregorič, poslanec Povše (predsednik), poslanec Pfeifer, dr. Papež in dr. Krek. Bili so pričujoči med drugimi trije novomeški gg. kanoniki; milgsp. prošt Urh je telegrafiral iz Kamnika, kjer je bival zarad zdravja; dalje gg.: župan Perko, vodja dr. Detela, g. Senekovič, okr. glavar Štrucelj itd. Slava! Sicer pa beri obširnije popise v „Slovenca“ št. 180, 181 in dalje.

Maribor. Župnijo v Selnici je dobil č. g. Gregor Hrastel, dosedaj kapelan v Slivnici pri Mariboru. — Začasni veroučitelj na mestnih deških ljudskih in meščanskih šolah. č. g. Jan. Vreže, je imenovan za stalnega veroučitelja na deški in dekliški meščanski šoli in na prvi deški ljudski šoli. — Novomašnik č. g. Peter Štefan pride za kapelana k sv. Petru pri Mariboru. — Temeljni kamen novi Marijini župnijski cerkvi oo. frančiškanov vložili so 10. avgusta. Slovesno opravilo so izverševali premil. g. knez in škof dr. Mihael Napotnik.

Na Poreljunkolo je na Kostanjevici v Gorici č. o. Dijonizij Skalec, frančiškan, pel novo mašo; propovedoval mu je čast. gosp. Kolavčič, župnik Solkanski.

Valeč. gosp. Ivan Varl, duhovni pomočnik pri novem sv. Antonu v Terstu, imen. je za župnika-dekana v Dolini pri Terstu.

Trije očetje lazaristi iz Ljubljane vodili so misijon v Kočevski Reki in Gotenici.

Novosti. Kerščanski detoljub za vzgojo in rešitev mladine, VI. letnik s prilogo „Spodobno vedenje v šoli,“ je ravnokar prišel na svetlo in bodi serčno priporočen onim, ki so prijatelji lepe odgoje pri mladini. Na 36 straneh obsega prav lepe nauke za mladino, kakor se vidi že v naslovih, ki so: Vestni izgojitelj in kerščanski nauk; — Posebno izdaten pomoček, otroke dobro vzgajati; — Kerščanska družina in sv. zakramenti (V. Sveto poslednje olje); — Lažnjivi otroci; — Katekizem; — Posli; — Moderna kletev; — Iz otročjih ust; — Nagrobnice. Cena „Detoljuba“ s priligo vred za celo leto je 40 kr. Nekateri iztisi dobijo se tudi pri vredništvu „Zgodnje Danice.“

Oziroma na dijaško mizo bodi za danes v gneči in naglici opomnjeno samo dvoje: Pervo, da so naši dijaki preteklo šolsko leto prav dobro, preko naše nadjanje opravili — hvala Bogu. Drugo, da zopet dan na dan prihajajo nove prošnje, — pomagaj Bog in dobri prijatelji!

Kolera se vedno bolj bliža našim krajem. Iz spodnje Italije seli se v gorenjo, iz Rusije v Galicijo in nekoliko na Ogersko.

Prijatelju.

Dragi brate, kje domovje
Širi ljubljeno se ti?
Kje Triglava ti gorovje
Sivo v sinji zrak kipí!

Kjer šumi peneča Sava
Čez pečine, plodno plan,
Kjer Ljubljana bela stava,
Tam je tebi dom krásan!

Ti pa bivaš daleč v sveti,
Tuj doní ti ljudstva glas;
Ni ti dano ljubih zreti,
Tuj srečuje te obraz.

Toda v tihi noči roma
Iz daljine duh krilat,
Prost se dviga tje ti doma,
Vživat tam domovja slad.

—m—

Dobrotni darovi.

Za dijaško mizo: Neimenovan 20 kr. — Č. g. župnik Fr. Dolinar 3 gld. — Iz Preserja 3 gld.

Za Marijanišče: Iz Preserja 2 gld.

Za pogorelce v Zabreznici: Brezovica po č. g. adm. J. Müllerji 16 gld.

Za brat. S. R. T.: Iz Preserja 1 gld.

Za po toči poškodovane v Studencu: Prelat dr. Andr. Čebašek 5 gld.